

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5CoE/362/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114224545
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114224545.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov: JUDr. Martina Žovince a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v exekučnej veci oprávneného: oprávneného: H. T., nar. XX.XX.XXXX, bytomu matky, zastúpený matkou: F. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, H., proti povinnému: H. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X/B, H., zastúpený: JUDr. Miloš Chrenko, advokát, so sídlom Hlavná 25, Trnava, vykonávanej súdnym exekútorom Mgr. Bernard Janík, so sídlom Daniela Dlabača č. 2/978, Žilina, nástupca pôvodnej súdnej exekútorke JUDr. Júlie Čechovej, so sídlom Parašutistov 8, Trnava, pre vymoženie dlžného výživného 600,- Eur a bežného výživného 150,- Eur mesačne počnúc mesiacom september 2014, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 45Er/1758/2014-30 zo dňa 18. novembra 2015, EX 70/14, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že exekúciu zastavuje (výrok č. I). a vo výroku č. II rozhodol, že o trovách exekúcie rozhodne súd po právoplatnosti tohto uznesenia samostatným uznesením. Svoju rozhodnutie po právnej strane odôvodnil ustanoveniami § 58 ods. 1 písm. b), ods. 5 Exekučného poriadku, § 202 5 Exekučného poriadku, § 113 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), § 24 ods. 1 a § 36 ods. 1 zákona č. 36/2005 Zákona o rodine (ďalej len „ZR“).

2. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že Poverením Okresného súdu Trnava č. 5207 166139 zo dňa 21.10.2014 bol súdny exekútor JUDr. Júlia Čechová poverený vykonaním exekúcie v prospech oprávneného na základe vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Trnava č.k. 18P/64/2012-91 zo dňa 11.03.2013, a to na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť dlžné výživné za obdobie od 01.09.2012 do 31.03.2013 vo výške 600,00 eur, bežné výživné vo výške 150,00 eur mesačne počnúc mesiacom september 2014, ako aj trovy exekúcie. Následne dúdny exekútor doručil súdu dňa 06.03.2015 návrh povinného zo dňa 13.02.2015 na zastavenie exekúcie, v ktorom žiadal súd, aby exekúciu v zmysle § 57 ods. 1 písm. b) a f) Exekučného poriadku zastavil. Svoj návrh na zastavenie exekúcie povinný odôvodnil tým, že súdna exekútorka vedie exekúciu na podklade rozsudku Okresného súdu Trnava sp.zn. 18P/64/2012 zo dňa 11.3.2013. Rozsudkom sp.zn. 12P/9/2012 zo dňa 8.10.2013 Okresný súd Trnava rozhodol tak, že manželstvo povinného s matkou maloletého (oprávneného) rozviedol a na čas po rozvode rozhodol o úprave ich rodičovských práv a povinností k maloletému vrátane stanovenia výšky výživného. Predmetný rozsudok povinný v časti úpravy práv a povinností k maloletému napadol odvolaním, preto v tejto časti rozsudok nenadobudol právoplatnosť. Uznesením sp.zn. 9CoP/3/2014 zo dňa 20.2.2014 Krajský súd v Trnave rozsudok v napadnutej časti (výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode) zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V časti rozvodu (ktorá nebola napadnutá odvolaním) nadobudol prvostupňový rozsudok právoplatnosť, a to dňa 9.11.2013. S poukazom na uvedené tak nastala právna situácia, keď rozsudok sp.zn. 18P/64/2012 zo dňa 11.03.2013

stratil účinnosť. Poukázal pritom na ustálenú judikatúru konkrétne R 31/1968, ako aj najnovšiu judikatúru napr. uznesenie NS SR zo 04.01.2010, sp.zn. 3 Cdo 306/2009. Záverom povinný uviedol, že aktuálne nejestvuje žiadna súdna úprava výživného na čas po rozvode. Ak teda súdny exekútor vedie exekúciu na podklade neúčinného rozsudku a vymáha výživné, ktoré aktuálne nie je žiadnym súdnym rozhodnutím stanovené, koná v rozpore so zákonom a toto konanie je preto potrebné bezodkladne zastaviť. Súčasne si pre prípad zastavenia konania uplatnil voči oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania, nakoľko zastavenie exekúcie procesne zaviniel oprávnený (resp. jeho matka ako zákonná zástupkyňa) podaním návrhu, ktorý nemal zákonný podklad (exekučný titul). Z obsahu spisu sp. zn. 45Er/1758/2014 vyplýva, že exekúcia prebieha na základe rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 18P/64/2012-91 zo dňa 11.03.2013, ktorým bol maloletý H. T. (oprávnený), zverený do osobnej starostlivosti matky a otec (povinný) bol zaviazaný výživným vo výške 150,00 eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2012 vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky (oprávneného). Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 14.03.2013.

3. Súd prvej inštancie z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp.zn. 12P/9/2012 vyplýva, že rozsudkom č. k. 12P/9/2012-196 zo dňa 08.10.2013 bolo manželstvo povinného s matkou maloletého (oprávneného) rozvedené a na čas po rozvode bolo rozhodnuté o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému vrátane stanovenia výšky výživného. Proti uvedenému rozsudku bolo podané odvolanie, a to v časti úpravy práv a povinností k maloletému na čas po rozvode, pričom odvolanie proti výroku o rozvode manželstva odvolanie účastníkmi podané nebolo, naopak, účastníci sa v tejto časti odvolania vzdali. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 9CoP/3/2014-227 zo dňa 20.02.2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti (t. j. v časti výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode) zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V časti rozvodu, ktorá napadnutá odvolaním nebola, nadobudol prvostupňový rozsudok právoplatnosť dňom 24.10.2013.

4. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za preukázané, že rozhodnutím Okresného súdu Trnava č. k. 12P/9/2012-196 zo dňa 08.10.2013, právoplatného dňa 24.10.2013 v časti rozvodu manželstva povinného a matky oprávneného, stratil rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 18P/64/2012-91 zo dňa 11.03.2013 účinnosť (ďalej len „exekučný titul“), keď jeho účinnosť trvala do právoplatnosti rozvodu uvedeného manželstva, a niet preto exekučného titulu na podklade ktorého by mohla exekúcia prebiehať a z toho dôvodu predmetnú exekúciu s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku zastavil.

5. Súd prvej inštancie zároveň rozhodol, že o náhrade trov exekúcie rozhodne samostatným uznesením, po po právoplatnosti tohto uznesenia.

6. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojej matky odvolanie oprávnený a domáhal sa ním, aby odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 220 OSP zmenil tak, že žiadosť povinného o zastavenie exekúcie zamietne. V podrobných dôvodoch odvolania namietal, že prvostupňový súd správne uvádza, že konanie o rozvode je treba chápať ako komplex nezahŕňajúci len výrok o rozvode, ale aj výrok o úprave pomerov k maloletým. V predmetnom návrhu na zastavenie exekúcie povinný poukazuje na právoplatnosť rozhodnutia o rozvode ku dňu 09.11.2013, pričom ale tento výrok vníma oddelene od výroku o úprave práv a povinností k maloletému, ktorý dosiaľ právoplatný nie je. Skoršia úprava výkonu rodičovských práv a povinností k mal. dieťaťu podľa § 36 ods. 1 a § 65 Zákona o rodine podľa názoru súdu stráca účinnosť až právoplatnosťou výroku o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k mal. dieťaťu a o výživnom v rozsudku, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov mal. dieťaťa. V napadnutom uznesení súd prvej inštancie nesprávne poukazuje na právoplatnosť rozhodnutia o rozvode ku dňu 24.10.2013, snažiac sa tento výrok vnímať oddelene od výroku, ktorým sa upravujú pomery manželov k maloletému dieťaťu, ktorý dosiaľ právoplatný nie je. Z uvedeného teda podľa názoru oprávneného vyplýva, že prípadná skoršia úprava práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu (podľa § 36 a § 65 ZR) stráca účinnosť právoplatnosťou rozhodnutia o rozvode manželstva rodičov, s ktorým je zo zákona spojené konanie o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom pochádzajúcim z ich manželstva na čas po rozvode. Zároveň uviedol, že konanie v časti o úpravu manželov k ich maloletému dieťaťu na čas po rozvode môže trvať ešte dlhú dobu, čo by v prípade zastavenia exekúcie mohlo vyvolať obrovské problémy z hľadiska zabezpečenia výživy maloletého oprávneného, nakoľko finančná situácia povinného je veľmi problematická. Z tohto dôvodu žiada, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žiadosť povinného o zastavenie exekúcie zamietne.

7. Dňa 23.9.2016 bolo Krajskému súdu v Trnave doručené podanie povinného zo dňa 2.8.2016, v ktorom povinný uvádza, že uhradil celé zameškané výživné a bežné výživné začal platiť riadne a včas. Z tohto dôvodu žiada, aby súd podľa § 80 v spojení s § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu zastavil v časti bežného výživného.

8. Podľa § 9a Exekučného poriadku účinného od 1.7.2016, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

9. Podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas § 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 37 ods. 1 Exekučného poriadku) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) a že má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 379 až § 381 C.s.p., podľa ktorého je dôvodmi a rozsahom odvolania viazaný a podľa § 385 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania, keď dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Preto uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

11. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Podľa § 57 ods. 1 písmeno b) Exekučného poriadku Exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

14. Odvolateľ vyslovil názor, že súd prvej inštancie nesprávne poukazuje na právoplatnosť rozhodnutia o rozvode ku dňu 24.10.2013, snažiac sa tento výrok vnímať oddelene od výroku, ktorým sa upravujú pomery manželov k maloletému dieťaťu, ktorý dosiaľ právoplatný nie je. Z uvedeného teda podľa názoru oprávneného vyplýva, že prípadná skoršia úprava práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu (podľa § 36 a § 65 ZR) stráca účinnosť právoplatnosťou rozhodnutia o rozvode manželstva rodičov, s ktorým je zo zákona spojené konanie o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom pochádzajúcim z ich manželstva na čas po rozvode.

15. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil nasledovný skutkový stav. Okresný súd Trnava 11.3.2013 vydal rozsudok, ktorým bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť dlžné výživné za obdobie od 1.9.2012 do 31.3.2013 vo výške 600,00 Eur, bežné výživné vo výške 150,00 Eur mesačne počnúc mesiacom september 2014. oprávnenému istinu vo výške 500,37 Eur s príslušenstvom.

16. Odvolací súd ďalej zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 12.9.2014, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor písomným podaním, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 22.1.2016 doručil návrh e súdna exekútorka vedie exekúciu na podklade rozsudku Okresného súdu Trnava sp.zn. 18P/64/2012 zo dňa 11.3.2013. Rozsudkom sp.zn. 12P/9/2012 zo dňa 8.10.2013 Okresný súd Trnava rozhodol tak, že manželstvo povinného s matkou maloletého (oprávneného) rozviedol a na čas po rozvode rozhodol o úprave ich rodičovských práv a povinností k maloletému vrátane stanovenia výšky výživného. Predmetný rozsudok povinný v časti úpravy práv a povinností k maloletému napadol odvolaním, preto v tejto časti rozsudok nenadobudol právoplatnosť. Uznesením sp.zn. 9CoP/3/2014 zo dňa 20.2.2014 Krajský súd v Trnave rozsudok v napadnutej časti (výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode) zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V časti rozvodu (ktorá nebola napadnutá odvolaním) nadobudol prvostupňový rozsudok právoplatnosť, a to dňa 9.11.2013. S poukazom na uvedené tak nastala právna situácia, keď rozsudok sp.zn. 18P/64/2012 zo dňa 11.03.2013 stratil účinnosť.

17. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že rozhodnutím Okresného súdu Trnava č. k. 12P/9/2012-196 zo dňa 08.10.2013, právoplatným dňa 24.10.2013 v časti rozvodu manželstva povinného a matky oprávneného, stratil rozsudok tunajšieho súdu č. k. 18P/64/2012-91 zo dňa 11.03.2013 účinnosť, keď jeho účinnosť trvala do právoplatnosti rozvodu uvedeného manželstva, a niet preto exekučného titulu na podklade ktorého by mohla exekúcia prebiehať. Nakoľko súdny exekútor vedie exekúciu na podklade neúčinného rozsudku a vymáha výživné, ktoré aktuálne nie je žiadnym súdnym rozhodnutím stanovené, koná v rozpore so zákonom a toto konanie bolo preto potrebné bezodkladne zastaviť.

18. Odvolací súd tejto súvislosti poukazuje i na ustálenú judikatúrou a to konkrétne na rozhodnutie publikované v R 31/1968. Pričom v predmetnom rozhodnutí je uvedené „že rozhodnutie o výchove a výžive maloletého dieťaťa, ktorého rodičia spolu nežijú, sa stane neúčinným právoplatnosťou rozhodnutia o rozvode manželstva“. Obdobný názor zastáva aj Najvyšší súd SR v uznesení zo 14.01.2010, sp. zn. 3 Cdo 306/2009, podľa ktorého „rozhodovacia prax súdov pripúšťa, že vydané rozhodnutie súdu o úprave výkonu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu (§ 36 ZR) sa za istých okolností stane neúčinným. K neúčinnosti tohto rozhodnutia dochádza na základe právne významných skutočností, ako sú napríklad rozvod manželstva alebo obnovenie spolužitia rodičmi maloletého (viď R 31/1968 a R 8/1982). Rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa je skutočnosť, s ktorou zákon spája obligatórnu úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode (§ 24 ods. ZR), a to bez ohľadu na to, či prípadne už práva a povinnosti rodičov k maloletému dieťaťu (ne)boli upravené skorším rozhodnutím súdu alebo ich dohodou. Eventuálna skoršia úprava práv a povinností k maloletému dieťaťu (podľa § 36 ods. 1 ZR) stráca účinnosť právoplatnosťou rozhodnutia o rozvode manželstva rodičov. Rozhodnutie sa v tomto prípade stáva neúčinným od momentu, kedy nastala právna skutočnosť spôsobujúca neúčinnosť tohto rozhodnutia.“ Odvolací súd rovnako ako aj súd prvej inštancie nevidel dôvod odkloniť sa od uvedeného ustáleného právneho názoru, pričom rovnaký názor bol vyslovený aj v náleze Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 455/01 z 22.4.2002.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písmeno b) Exekučného poriadku exekúciu zastavil.

20. Vzhľadom na okolnosť, že súd prvého stupňa o trovách konania vôbec nerozhodoval bude jeho povinnosťou s poukazom na ustanovenie § 396 C.s.p s rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

21. Krajský súd z dôvodu právnej istoty poznamenáva, že na návrh povinného na zastavenie exekúcie v časti bežného výživného zo dňa 2.8.2016 neprihliadol nakoľko toto podanie odvolaní súd vyhodnotil iba ako doplnenie pôvodného návrhu povinného zo dňa 13.2.2015 na zastavenie celého exekučného konania, pričom predmetom tohto odvolacieho konania bolo rozhodnutie o odvolaní, ktoré smeruje proti zastaveniu celého exekučného konania, teda exekučného konania, ktoré sa týka tak zameškaného ako aj bežného výživného. Odvolací súd v tejto súvislosti zároveň konštatuje, že v predmetná exekúcia sa zastavuje z dôvodu, že exekučný titul na základe ktorého sa exekúcia viedla sa stal neúčinný a nulitný v celej časti nielen v časti týkajúcej sa zameškaného výživného.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

23. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).